

злодѣя и убійцу за три дни, догдѣ измыслашъ съ каковы мѣки да го уморашъ, явно предъ всичкіяшъ народъ за показаніе на лошыше.

Тамъ начна добрый оный пусшынникъ да плаче нещасніешо си, и да осуждава самъ себе си зарадъ доброшо свое сердце, коешо го доведе до шакава бѣда, до шемница, и до поругашелна смершь, кояшо ще невинно прешерпи, осужденъ предъ всичкія народъ кашо убійца и злодѣй, и проклинаваше самый оный часъ, въ койшо е чуль гласъ челоуѣка въ пусшыня, и извадилъ го ошъ звѣрскаша оная дубка, зацошо сега вижда какъ, благодарніешо плаща му се сосъ зло, и спраннолюбіе и угощеніешо, коешо е показаль на неблагодарнаго челоуѣка, воздава му се сосъ преданіе и осужденіе на смершь, кояшо ще ошави имешо му безчешно, и исполни го съ укоризна помежду пріашили и сосѣдыше му.

Това кашо думаше презъ всичкаша ноць, на вшорыашъ день видѣ една голема змія, гдѣшо излѣзваше изъ шемничнаша сшѣна, кояшо и приближившисе рече му: Не ли ти рекохъ азъ, да не изваждашъ неблагодарнаго оного челоуѣка изъ дубкаша, за шова сега зарадъ прешлушаніешо си спрадашъ. Но понеже и азъ должна самъ ти благодарность